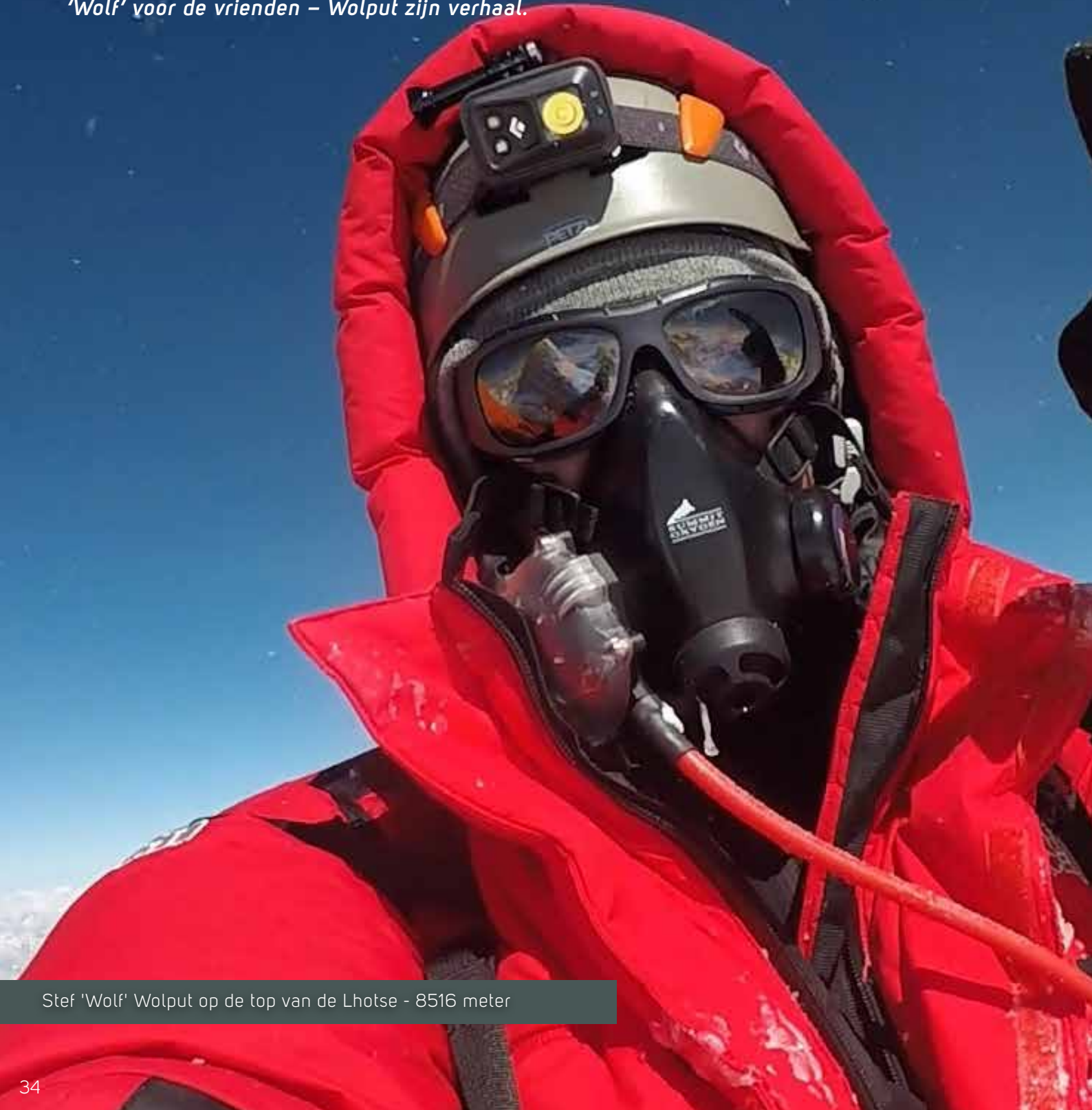

/EVERYBODY'S EVEREST: A WOLF'S TALE

Dit voorjaar, op 19 mei 2017 om precies te zijn, stond de 50-jarige bergbeklimmer Stef Wolput uit Kampenhout op de vierde hoogste berg ter wereld: de Lhotse. Hij is de eerste alpinist ter wereld met een beperking die de top van deze 8516 meter hoge reus bereikt. In dit artikel deelt Stef – 'Wolf' voor de vrienden – Wolput zijn verhaal.

Stef 'Wolf' Wolput op de top van de Lhotse - 8516 meter

De meest gestelde vraag die ik van niet-klimmers krijg is: waarom klim je? Ik heb daarvoor niet één passend antwoord, maar verschillende. Klimmen is avontuur, geeft me zelfvertrouwen, biedt me toegang tot de schoonheid van de wereld. Het geeft me stilte en concentratie, maakt deel uit van mezelf en verlegt mijn grenzen.

Bergen zijn altijd een deel van mijn leven geweest. Ik ben geboren en getogen in de Vlaams-Brabantse bergen. Ik keek in de 'seventies' gefascineerd naar klimdocumentaires op TV. Samen met mijn ouders ging ik steevast winter en zomer naar de Oostenrijkse Alpen. Maar aan het echte grote werk begon ik pas in 2007 met een welbepaald doel: ooit op de top van een 8000-er staan.

"JIJ BENT MIJN VOLGENDE BERG!"

2 november 2011. Het is een prachtige ochtend boven op de top van Baruntse, 7129 meter hoog in Nepal. Rondom mij de hele galerij 8000-ers. Ik kijk naar Lhotse: we maken een afspraak "jij bent mijn volgende berg." In mijn hoofd doe ik die klim al, het plan is 2013.

Het draait anders uit – in april 2012 kan ik mijn tenen niet meer bewegen. Twee maanden later kruipt de verlamming omhoog tot mijn knie. Mijn rechterbeen en –voet hangen er slap bij. Stappen wordt moeilijk, slapen lukt niet door neuropathische pijn, sporten en trainen zijn een utopie. Ik verstijf een batterij neurologen, de ene al wat irriteranter dan de andere. Er wordt geen oorzaak gevonden, behalve een verdwaalde tekenbeek. Ik ben klimmer af.

Of toch niet? Het bloed kruipt waar het niet gaan kan. Neurologe nummer vijf bijt van zich af en helpt me vooruitkijken. We stoppen met zoeken naar een reden en beginnen aan een zware revalidatie: vijf keer kiné per week en een aangepast programma van pijnmedicatie. Ik leer helemaal opnieuw stappen via de spieren in mijn bovenbeen. Mijn partner Katrien geeft een zetje bij. Op vakantie in Thailand houdt ze onze tieners op een strand en stuurt ze mij met een gids een "berg" op: een molshoop van 780 meter. Ik loop mijn gids er af, het wordt bij wijze van spreken de overwinning van mijn leven. Stilaan wordt het weer licht. Ik krijg een sport-orthese die me toelaat om te rennen en te fietsen. Ik moet het alleen nog doen.

April 2015. Geloof het of niet, ik ga weer naar de bergen. Met een aantal landgenoten vertrek ik naar Makalu (8464 meter). Het is ons jaar niet, de natuur is ons voor: net na onze verovering van kamp 2 beweegt de aarde, het land ligt in puin. Bijna unisono beslissen we: we komen naar huis. Een ingrijpende gebeurtenis, maar ik, ik ben weer een klimmer geworden. En dus kijk ik weer naar oude foto's: daar ligt Lhotse, schoon 8516 meter hoog en ze wacht nog steeds op mij.

CIRCUS EVEREST BASECAMP

April 2017: Kathmandu is nog even warm, druk en stoffig als een paar jaar geleden. Ik ben er dan ook snel weg, een heli in, richting Lukla. Ik ben klaar voor een 60 dagen lange expeditie met Summit Climb, onder leiding van Dan Mazur. Tijdens de trek vind ik mijn klimmaten: twee Noren, een Schot, een Zweed en een paar Amerikanen. Tot mijn verbazing proberen ze mijn stappen te volgen. Misschien besef ik nu pas hoe hard ik getraind heb en hoe scherp ik sta. Een speciaal revalidatieprogramma in het Militair Hospitaal bij Caroline. Een loop-, fiets- en wandelschema, opgesteld door personal trainer Karel Pardaens. Een doorgedreven parcours in de hoogtekamer van Greenalive. Muurklimmen (met orthese!) en een week trainen in de Atlas met David en Filip. Hier boven voel ik pas echt dat het niet voor niets is geweest.

Na een kleine week arriveren we op Everest Base Camp. Ik zie de ironie van het verhaal: om Everest te beklimmen moet je eigenlijk een heel stuk over zusterberg Lhotse. Expeditieteams gebruiken hetzelfde basecamp voor vier bergen: Nuptse, Pumori, Lhotse en Everest. Maar omdat Everest nu eenmaal de hoogste is, spreekt iedereen van EBC, en kan je aan een leek niet wijsmaken wat die andere namen betekenen. In ons team zijn we dan ook maar met vijf voor Lhotse en een twintigtal voor Everest. Ik geef mijn ogen de kost. Na de ervaringen op Elbrus Noord (totale leegte), Mera en Baruntse (geïsoleerde basecamps) en Makalu (een heel afgelegen regio met een klein, organisch gegroeid kamp), is dit een hets circus. Summit Climb is een bescheiden speler en zo heb ik het graag. Maar om me heen zie ik dome-tenten met TV-toestellen voor de dagelijkse cricketmatch, frigo's met coca cola, rijke Chinezen met vijf persoonlijke sherpa's, een jacuzzi tussen de keukententen, tenten met echte bedden en elektrische verwarming. Mijn maag draait om. Maar toch, als ik omhoog kijk naar de 'icefall' en de Lhotse wall, weet ik: ik moet hier zijn.

*"IK KIJK ROND, EN DAN WEET IK,
HEEL EVEN IS DE WERELD VAN MIJ..."*

De icefall is een tricky uitdaging. Ik heb geen idee hoe je met een verlamd been en crampons op en af een ladder kruipt. Ik heb het thuis bewust niet geoefend. De eerste passage gaat verrassend goed. Mijn expeditiechoenen maatje 42 passen precies tussen de sporten van de ladders en ik sta perfect stabiel: soms zit geluk in de details. Het is een kalme nacht met wat lichte sneeuw. Ik bereik kamp 1 tussen de eerste klimmers. Wat is het mooi hierboven, de rust en de leegte.

WACHTEN, WACHTEN, WACHTEN

De dagen erop trekken we meteen door naar de hogere kampen. Dan, onze expeditieleider, heeft beslist om de icefall zo weinig mogelijk te doorkruisen en meteen boven te acclimatiseren. We blijven bijna twee weken hoog op de berg. 25 april, de dag van de grote aardbeving twee jaar geleden, is weerom een vreemde dag. Het wordt ontzettend warm, klimmaat Robert meet 37 graden in de zon. Daar sta je dan, in je klompak halverwege een berg te puffen, wetend dat het die nacht minstens 20 graden onder nul wordt ... Het leven in de hogere kampen biedt alle verstrooiing die een klimmer gebruiken kan: prachtige vergezichten, rust, zon, sneeuw, een boek, een film op de Ipad, frisbee-darts met delen van ons klimmateriaal, een babbel met oude en nieuwe vrienden: Stef en Sofie uit Bertem, Martina Bauer, Ferran Lattore en Hans Wenzl van op Makalu, en Ueli Steck.

Op 30 april komen we na een lange winderige dag aan in kamp 3 op 7100 meter. 's Ochtends zagen we op Nuptse een klimmer naar beneden vallen. Via een sherpa leren we dat het om Ueli gaat. Wat een verlies ... In de dagen die volgen slaat het weer om. We hebben elke dag wind en sneeuw, afdalen naar basecamp doen we in een complete white-out. Alle expeditieleden likken hun wonden, een pak klimmers gaan naar huis: het is dit seizoen te koud, te winderig, te nat. Velen zitten op hun tandvlees. Wij gaan heel bewust vijf dagen bekomen in Pherice, in een gezellig warm pension met een uitgebreide menukaart – we eten elke dag de hele lijst op.

Terug in basecamp wordt het wachten, wachten en nog eens wachten. Het weer betert voor geen meter, de moraal zakt tot ver beneden het vriespunt. De sherpa's en de expeditieleiders discussiëren zich te pletter over het fixen van de touwen. Ik blijf zitten. Geduld is een machtig wapen in de bergen. Op 14 mei worden we beloofd: het weer draait, we zien weer sterren en we trekken opnieuw de icefall door. Vier dagen later zitten we met vier in een klein tentje op 7800 meter hoog in kamp 4. Lhotse is gefixed, the game is on. De zuurstoffles ligt klaar voor de laatste 700 meter, mijn been voelt goed, ik ben sterk, ik heb zelfs nog geen hoofdpijn gehad.

Op 19 mei om 2 uur 's morgens vertrekken we met drie, Robert "the Rocket", Karma Sherpa en "Wolf" naar de top. Op Everest is het hondenweer, vele expeditieleden zullen die nacht terugdraaien, maar in de Lhotse couloir is geen wind. De couloir is alles wat hij beloofde te zijn: steil, boeiend, hoog en lang. Op 100 meter van de top realiseer ik me "dorst." En in mijn hoofd roept een stemmetje "je kan niet meer." Gelukkig heeft Robert nog water, we zien ons doel liggen, en mijn benen winnen het van mijn zinloze twijfel. Net voor 9 uur staan we op de top. De zon schijnt. Ik kijk rond, en dan weet ik, heel even is de wereld van mij. Het was het meer dan waard.

IEDER ZIJN EVEREST

Het woord Everest kreeg in de voorbije "zwarte" jaren een nieuwe betekenis. Ik begrijp nu dat iedereen een Everest kan dromen, plannen en toppen. Voor mij was dat vroeger een berg, maar plots werd die Everest "uit bed komen", "2 kilometer stappen", "weer op één been leren staan". Zo schoven we op en elke dag werd mijn Everest hoger en bereikbaarder. En dus stond ik deze lente als eerste klimmer met een beperking op de vierde hoogste berg ter wereld.

Intussen ben ik al een paar maanden terug in het laagland. Mijn lichaam recupereert snel, al speelt mijn been wel een beetje op. Een volgende Everest wenkt. Een nieuw hoogste doel. Mijn droom? Een "wandelberg", Kilimanjaro, samen met een aantal mensen met een fysieke beperking, elk vergezeld van een buddy die hen mentaal en fysiek ondersteunt. ▲

Interesse? Contacteer mij, and we will climb YOUR Everest!
stef.wolput@skynet.be
www.climbeverest.jimdo.com
www.facebook.com/WolfgoesLhotse

Foto's links:

1. De Khumbu Icefall
2. Ladders in de Khumbu Icefall
3. Camp 1
4. Camp 2 - © Mito Borang
5. Camp 3

Foto's rechts:

1. Wolf's orthese
2. De steile en smalle Lhotse Couloir - © Michal Zajaczkowski